

כו וע"ש היטב כי שם נתבאר כל זה הדרוש וזאת הנקודה היתה
 בה כח לעמוד עמו פ"ב כ"ו שם וטעם הדבר נבאר היטב
 בדרוש ה' דתפילין למה נהגים ביום ולא בלילה והוא כי הנקי'
 הוא היום בתי' הכתר שבהעשרה פ"ד צוה וי"הו"ו כי הנקי' הית'
 בתחלת' מקבלת הארחה ע"י ז"א לכן היתה גרועה ממנו ולא
 היתה יכולה להפקו' בבחי' פ"ר שלם ואז הולך המלאכל העליון
 להפיל תדרמה על האדם דא ז"א ואז ז"א לבדו בבחי' נשמחו
 המסתלקת ממנו בעת התדרמה והסינה עולה למעל' בסר מ"ן
 אל אימא עילאה כדרך האדם המפקיד נשמחו ביד המל' ללורך
 מ"ן שבה כמבואר לעיל בפ' בידך אפקיד רוחי האמור בלילה
 כשהאדם יאן על מטתו [ואפי' שכל העלאת מ"ן לריך שוין יעלו
 ב' זה באבא וזה באימא עכו"ם עתה שכל לורך זוג זה דא"א
 אינו אלא ללורך בנין המל' שיא נקבה לבדו לכן מספיק בהעלאת
 מ"ן ע"י ז"א לבדו (ד וע"י העלאת מ"ן אלו מודווים א"א ומן
 הארת הזוג הוא בונים ומתקנים את הנקבה ומורידין בה מומין
 אחרים באותה הנקודה שבה ונגדלת וינוספין בה ע' תקנות
 אחרות אעשה פ"ר שלם ד"ים ועומדת עמו אב"א מן החוס שבו
 ולמטה והבנין הזה נעשה ע"י הפלת דורמיטה על ז"א. והנה
 סבת ההדבקות עתה בבחי' אב"א מה שלא היה כן בתחילה
 בהיותה בסוד נקודה כג"ל כי היתה עמו פכ"פ בסוף היסוד שבו
 העצם הוא כי הנה כל בחי' אחריון הם דינים והם שמות
 אלהים כנו' והקל' נאחזות באותם האחוריים שהם שם אלהים
 כנו' בסוד מלך אלהים על גוים כנו' בסבא דמשפטים. והנה אס
 קודם יצירת אד"ר היו ז"א בבחי' פכ"פ היו אחוריים מגולים והיו
 הקל' נאחזות בהם מאד ולכן כדי שלא יאחזו הקל' באחוריה'
 הולרבו להדבק באב"א דיוקן משש נמור מן החזה דו"א ולמטה
 כדוע. ואז ע"כ אין הקל' יכולים ליכנס ביניהם כדי להתאחו
 שם באחוריים שלהם והרי כל אחורי הנקבה מטוסים [אבל אחורי
 הזכר מן החזה ולמעל' היו מגולים ואמנם הוא קולא דשערי
 דו"א נמשך מאחורי ריש' דו"א עד מקום ראש הנקי' אשר בחזה
 דו"א והיו גם אחוריו העליונים דו"א מתכסים תוך האור קולא
 דשערי הנמשך וחופק ומכסה עליהם [ותחת' נברא אד"ר ושם
 מלוה והתפלל תפיל' וע"י מעשיו היה כורת הקל' בסוד האדם
 השבור את האדמה ומכלה קולים מן הכרם וכמ"ש' ואדם אין
 לעבוד את האדמה. וז"מ מ"ש ר"ז על פ' וכל שיח השדה ערס
 יהיה בארץ כי כל הלמחץ והעשבים עקרו פתח הקרקע ביום
 ה' שג'אמר בו וטולא הארץ דשא כו' והיו שם עד שגברא ארס
 כו' והתפלל עליהם וזמחו ויאלו מפחה הקרקע לתוך והבן זה
 [ואז כיון שד"ר ה' בורת הקל' אין עתה יראה ופחד מן הקל'
 כי בורא' עתה לא יוכלו להתאחו באחוריים הנו' ואז היה בא'
 ענין הנסירה וחזרת פכ"פ כמ"ש בע"ה. [והענין הוא כמש"ל בחתל'
 בדרוש שאם אד"ר לא ה' חופק בצע הדעת ביום ה' כשגבר'
 שהוא יוס ר"ה וגם ה' מתאחר וממתין זוגו עד ליל שבת ה'
 גם זוג ז"א. דבחי' פכ"פ נעשה ביום ש"ק והיו העולמות נשארים
 בתיקונם ובמקומם ובמילוייתם הא' קיימים תמיד [ובאשר חטא
 בצע הדעת וזוה נמשך ג"כ שגודווג בו ביום שהיה חוג והנה
 נמאלו עתה ב' הפכיים הא' הוא מה שחטא כנו' וסב' הוא המל'
 מה שעש' והתפלל שהתפלל כנו' ולכן מזל המטה ומפלה נרס
 תיקון בכל העולמות וגרם זוג ז"א ביום האור ומלך החטא שחט'
 כנו' גרם קלקול בעולם וגם בזוג ז"א והוא כי לא נתקיי' התיקו'
 והזוג הוא אלא לפי ששם כשהתפלל אמנם אח"כ נתקלקלו
 העולמות ונכתבל זוג העליון [ואפי' ביום שבת בראשית שלאחר
 יום ה' שהוא ר"ה ד' לא מתאחר זוגו ומתאחר זוגם עד יום
 שמיני עולדת כמש"ל בתחלת הדרוש :

ונתחור

לכאך ענין הנסירה (ה) הנה אחר שנברא ארס
 הראשון והתפלל ועשה מלות והיה כורת הקל'
 ולא היה יכולת להס' להתאחו באותם האחוריים אז בא ענין
 הנסירה. וענינה הוא כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר
 כולם נכסרו ונתפדו מן הזכר וכינתו כולם באחוריים שלהם וע"כ
 נתפדרה ונתרחקה ממנו ואז הו"א נשאר כולו בבחי' מסד והיא
 בכח'

בו המורה. ומחזור לענין א' ולהבין הדרוש הוא הראשון (ה)
 לריכס את לבאר ענין מחלוקת ב' הנאים ר"א ור' יהושע ב"מ'
 (ג) כי ו"ל תיא ר"א אומר בשתרי נברא כו' ר"א מנין שבניסין
 נברא העולם שנאמר והוא הארץ דשא כו' אומר זה ניסין
 וקשה שנראה בחולקין במילואות ח"ו ומ' דברי א' מהם אינו
 אמת וזה הימא גדולה. אבל האמת הוא כי אלו ואלו דברי אלהים
 חיים אלא שזה מדבר בדרוש א' וזה מדבר בדרוש א'. והענין
 הוא זה דע כי בעת ירידת המוחין ליכנס ב"א כנה ז"א מחיל
 מחי' ת"ת דא' ולמטה ובתחלה נכנסו אלו המו' תוך חצי הת"ת
 דא' התחתון ומן חצי הת"ת התחתון הזה נעשה ממנו כתר דו"א
 כנו' (ב) והניחו שם הרושם שלהם המיד כנו' כי כל דבר שבקדושה
 אין מסתלק הרושם שלו וככל מקום ומקום שהיה שם מניח רשימו
 ואח"כ ירדו עו' אלו המוח' וירדה ב' כנה' דא' ושם נהוו
 ל' מוחין ברישא דו"א בחב"ד שלו ואח"כ מהם נעש' כל ז"א מן מקו'
 חצי הת"ת דא' עד הסו'. והנה בסדר כניסת אלו המוח' בכלי
 של חצי התחתון דת"ת דא' להעשות כתר ברישא דו"א בזה הוא תלוי
 מחלוקת ר"א ור". כי ר"א סבר כי תחי' נכנס מוח חכמה הנקרא
 אירא דביא ואח"כ נכנס מוח הבינה הנק' אשיא דביא ועדו' ג"כ
 כתרין עטרין דדעת כי תחי' נכנס עטרא דחסד דכורא ואח"כ
 נכנס עטרא דגבו' טק' וגמאל כי התחלה כניסת המוחין הית'
 בתחלה בחי' הזכר ואח"כ בחי' הנקבה. ור"י סבר היפך מכל זה
 כי בחי' הנקבה נכנס תחי'. ולהבין זה לריך שטודיעך מהיכן
 נתפשטו הדינין בזו"ן והענין הוא כי עיקר תחלת בנינם הוא מן
 הנלח והוד ויסוד של א' והנה כל בחי' אימא בעלמה היא דינין
 כי ממנה הדינין מתערין ובה נמלא מקור הדינין ונוסף ע"י הוי'
 הנלא והוד שבה שהם עיקרי ושרשי הדינים ולכן מלאך נתפשטו
 הדינים בזו"ן. והנה לסבת ר"א שאמר שבתרי נברא העולם
 והנה תשרי הוא ר"ה והוא ראש ז"א דכורא. וגמאל כי הוא
 התחיל בתחלה לנכנס ושלא שיעור קומתו ואח"כ נכנס בחי'
 הנקבה ושלא שיעור קומתה גם היא אלא שבו ע"י ז"א שקדם
 אליה בחי' וכיון שאין לה שלמות אלא ע"י נמאל כי הוא נתן בה
 כל הדינין כדי להשלים שיעור קומתה ונוסף ע"י ג' גם אח"כ בעת
 הנסירה כשנגסרת מאחוריו הנה כל הדינים אשר באחוריים
 דו"א מבחי' אחורי הכתר שלו וע"ם קומתו כולם ניתנים בה
 וגמאל כי הדינים שבנקבה רבו במאד מאד כי ניתנו לה ע"י
 הזכר שקדם אליה כי הרי בשתרי נברא העולם שהוא ר"ה
 שהוא ראש דו"א הנקרא שנה. ולסבת ר"י כי בניסין נברא העולם
 והנה ניסין הוא ראש החדשים שהוא מלכות וגמאל כי בחי'
 הנקבה התחילה להכנס בתחלה בחצי הת"ת האחתו' דא' ואח"כ
 בנה' שבה והנה בחי' נשלא שיעור קומתה שלא ע"י ז"א וא"כ
 לא קבלה הדינין בה של חלק הזכר רק הדינין הנוגעים לחלקה
 בלבד. ואז הדינין דטוקב' ייחיון ברישא ואין בה כ"כ דינין ואח"כ
 בעת הנסירה אינה לוקחת כל הדינים שמן כתר ע"ם רק האחוריים
 אשר כנגד שיעור חצי התחתון דת"ת ונהי' דו"א בלבד :

(ג) גם בזה תבין מ"ש בפי' תורה ובספרא דלגימותא וז"ל דינין
 דכורא תקיפין ברישא וייחיון בסופה והטק' איפכא
 והענין הוא כי ו' חדש' הקיץ הם בנקבה והחדשים הראשונים
 ניסין ואייר ייחיון והאחרות שהם תמוז ואב' הם תקיפין ואב' ושבט
 חדש' המורק הגרמיים בדרורא החדשים הא' שהוא טבת ושבט
 הם תקיפין והאחרון שהוא חדש אדר הוא ייחיון (ג) ורלוני עתה
 להרחיב הביאור בענין המאמר הנו' הנה בפי' תורה ד' קפ"ו וז"ל
 פטיב יי' שם ה' מבורך מאי מבורך שירייתה קשה וסופיה
 רק מ"ב קשה ודינא איבו ודאי ולבתר רך כגוגא דא יומא דר"ה
 מ"ב דהא במ"ב אטוון אהברי עלמא ועל דא אחברי בדינא
 ולבתר איבו רך כו' :

ולבאר

המאמר הזה לריך שנבאר ענין הנקבה בכל פרטיה
 ובפרט בענין הנסירה הנה בתחלת הא"י היה ז"א בבחי'
 וק' לבד והנקבה היתה בחי' פשיטות בסוד נקודה קטנה כלולה
 מ' ולא היה פ"ר שלם והנה זו הנקי' אשר עליה אלו אומרים
 ומאיר לאישון בת עין כמבואר באורך בכרכת המפיל חבלי שינס

תורות וביאורים : (א) נתח הרב ש"ס אלמיל בספר קאי דקט דמדעי הקיץ הם כנוקבא ומדעי החורף הם כנוזר וכוה נמאל דר"א אומר בשתרי נברא
 העולם ור"י אומר בניסין וגם נמאל דינין דכורא תקיפין כראש' שבת ושבת וכנוקבא תמוז ואב' שבו מתרג הבי' : (ב) ענין נה"ש דק' ע"ד
 פ"ב שיטה כ"ט [בכח' וז"ל כדאיין כי כהנמר י"ב חדשי השנה נעמרים להגבר ולהקין הו"ק דמ"ה ודכ"ן דערליף האתור דו"ן דללות השנה הוא. וזה הסדר
 בן ג' אליעזר ובין ל"י יהושע שאמר פנימיות העולמות אלא כבהעניית העולמות מתחילים להתקין וק' דמ"ה דמ"ה עם וק' דמ"ה דכ"ן כגשה מדעי החורף
 כנז"ל ואח"כ וק' דכ"ן דמ"ה עם וק' דכ"ן דב"ן דב"ן כגשה מדעי הקיץ כנו"ל בדעת ר"א אבל כשנימיות העולמות שלא היה תחלת השנה אלא בניסין מחוללים
 להתקין וק' דמ"ה עם וק' דכ"ן כגשה מדעי הקיץ ואח"כ כגשה מדעי החורף תקיפים הו"ק דמ"ה דמ"ה עם וק' דמ"ה דכ"ן כנז"ל כדעת ר'
 וטעם כי ר"א מניח רשימו והאלוהים שהם חילי העולמות ור"י מניח רשימו חילי העולמות. אפסר כי ר"א סבר כי בתחלה
 כגשה מדעי החורף נברא ונתקן חיליות דה"י ואח"כ ב' חדשי הקיץ נתקן פנימיות דחיליות. ור"י סבר כי בתחלה כקך נברא ונתקן פנימיות (')
 ע' דאית א' כשנעמד שמי טיך לטין

קבלתי ממורו'ל פרטן האמיתי באזיו בחי' מהם נכנסה הנקב' בחחילה ובחזרה בחי' נכנס הכוכב בחחילה:

דרוש ב') יבאר בו למה הם ב' ימים דר"ה מקשר עם האומר וז"ל ואחר שנבאר ענין זה נבאר ענין ב' ימים דר"ה מה עניינם כי הרי נהגים לפשוט ב' ימים דר"ה גם פהה בלא' משאל' בישאל אכל הפנין מובן עם הנו' כי ב' בחי' יש בוא' והם חסדיות ופנימיות וכנגדם הם ב' ימים טובים דר"ה. והענין הוא כמה שהדפדוף בתפילות שמרית החול כי כל הספי' שאטת מתפללים בזמן הגלות והסורבן אץ כהם כח רק להעלות בחי' פנימיות העולמות בלבד וכלכל פנימיות דעשה בילירה וזה בזה וזה עד האלי' וזה כזה נשמוטו הנמשכות מבחינת הפנימיות אבל בחי' החסדיות שהם העולמות בעלמם והמלאכים אינם יכולים לעלות וז"ל הן ארלאם עקין חוזה ר"ל כי המלאכים עשוקים לסיבת היוחס חוזה ואינם מפנימיות כמו נשמת בוא'. והנה קודם החורבן היה כח ויתלה בתפלוטו להעלות הפנימיות והחסיניות ביום א' בלבד ולא הו' ופשי' רק יום א' בלבד וזלתי כשלא באו העדים אלא מן המנהג ולמעל' אבל אחר החורבן הוא כהכרת לפשוט ב' ימים על ר"ה וכנו' בדברי רשב"י כס"ה ובס"ה וביום הא' עולם בחי' ה) הפנימיות והנשמות. וביום הב' עולה אף בחינה החי' ה). וזה הטעם שאמרו כס"ה בפ' פסחם ב"ר ר"א ע"ב דיום הא' הוא דניא קשיא וזכ"ל הוא דניא רשיא והטעם הוא כי ביום הא' עדיין לא נתבטמו העולמות ואינם יכולין להעלות וכלל זה בזה אמנם הפנימיות לבדו הוא העולם וכלל כנו' ולכן הוא דניא קשיא אף ביום הב' שכבר נכללת בחי' הפנימיות ביום הא' מזה זה גם העולמות שהם בחי' החסדיות עולין ונכללין ביום הב' גם הם ואף גם אז אינם עולי' ונכללין מעלמם רק פ"י הפנימיות של הנשמות וכיון שעולים העולמות עלמם ביום הב' לכן נקרא דניא רשיא ולפטם זה ביום א' עולה הפנימיות כדי שיהיה כח ביום ב' לעלות גם החסדיות משאל' אם היה הדבר בספק כי ביום א' א"א אלא החסדיות לעלות וכל בחי' הגסירה הנפש' ביום א' בענין הפנימיות בזכרית לחיים בכרית אבות חוזרת להיות ביום ב' להיות בבחי' החי' ולכן הם ב' ימים:

דרוש ג') בענין הגסירה ובו נגלים לבאר הפנין הגסיר' שנבאר בדרוש שקדם לזה ולכן נבאר כל ענין י' יום שנתן ר"ה ליוה"כ כי הנה ענין הגסירה נתשכת ב' ימים אלו הנס נבאר בדרוש שקדם כי ענין הגסירה היא להסיר כל בחי' הידין אשר באחורי ז"א אל הנקבה וישאר ז"א בבחי' חסד וטק' בבחי' דינין ואח"כ אלו מחקי' ומבטמים את הידין אשר בה. ודע כי בדרוש השופר יבאר ענין הגסירה בתפלות הביאור אבל בדרוש הב' של תנ"ח הסודות שם נבאר בדרך קצרה כל בחי' הדורמטיא והחינו' בשמאל כבוד שמאלו חסד ראשי והגסירה וחיובק הימין באר היטב אלא שהוא דרך קצרה ולכן לרדך שהפנין שם היטב והנה ככל' י' הימים אלו אץ שומדים אלא א' מה חוזה שלו ולמטה לפי שלא נעמרה מלאכת הגסירה עד יוה"כ כמו שיתבאר. והנה בענין נסירת הידין האלו (ו' יש ב' בחי' הא') הוא להמשיך כל הידין שיש בכבר שבו ויחנס בכבר שבה ואל חכמה שבו בחכמה שבה וכעדו' עד תשלוי' יום שבו ביום שבה. בחי' הב' היא כי הנה בחי' היום שבה הם שומדים מן החוזה שלו ולמטה וא"כ לרדך שהידין שנתג' התחפן דמ"ס שבו ינשטו בכבר שבה והידין שנתג' א' נגלה שבו בחכמה שבה וכעדו' עד תשלום הגה"ש שלו ככל שיעוד קומת שלה. ונבאר ענין ב' בחי' אלו אץ נעשות ב' ימים אלו גם יתבאר היטב מפו' אופן מלאכת הגסירה הנה ביום א' דר"ה שהוא יום ו' שנבאר בו אדיר' או הפיל ה' תרדמה על ז"א כדי לנבאר את הטק' השומד' באחוריו וזה ענין אופן נסירת' כי בבחי' היו הידין האלו באות לה פ"י ז"א שנתפן לה בחי' הנבו' אשר דעת שג' ימן כי אימא עילאה היתה מתפשטת בו אבל פהה שנפלה עליו תרדמה ונחלקו ממנו אימא עילאה וגם נחלקו ממנו המוחין שלו שהיו נחלקו בדרך התפשטות נה"י דאימא עילאה בו כעודע וזו גם נפלה דנבו' שנכתב נחלקו' ממנו ואחר החתולקומו מחיטו מתפשטת א' עילאה בבחי' הנה"י שבה חוך הנקבה עתה ויאופס הנבור' דשקרא

בבחי' דינין ובבו' שלה ושל. ואמנם ענין נסירת דחיית דינין חלו מאחורי ז"א ליהנס באחוריים דנקבה הוא נעשה פ"י החסד העלין של אימא עילאה. וז"ל פ' וז"ש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו' כי בזה חסדו נבסרו וז"ל הנקר' אף אחותו ולחפרטו גועין מחסא לפילא שהם האחוריים שלהם שנפרדו וע"כ לקח לו לאשה ומזדונם עמו פכ"פ. ופי' הענין הוא כי טרפה הוא שנבו' האדם ישן כלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה כנו' בפרקי ר"א. וכן הענין בוא' כי בהיותו ישן נשאר בו הוא לקיס' דחיותא כנו' אללו בברכ' המפיל חבלי ונשמתו שנחלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימ' והי' מתפשט בו כגולו וזו הידין אשר באחוריו היו נפרדים ונכשרין מאליהן ומשכין ונדבקין באחורי הנקבה וז"ל מ"ש בלדרת נש' דקמ"ב ע"ב פ"ג ויסגור כסר תחתיך ובאחרא' שקיע רחמי וחסד טו' פ' כי כהיות הידין נכשרין מאחוריו אל אחורי הנקבה הי' לסכת התפשטות בחי' החסד כחוטו וכל מה שהי' מתפשט ויורד החסד היו הידין מסתל' מאחוריו ונשאר החסד והרחמי' שקוע' במקום שהיו עם הידין בחחלה. ועוד נרמז ביאור בענין הגסירה לקחן בדרוש של הגסירה שנכרתת בעשרת ימי השבוע וגם בדרוש השופר וע"ש:

ועתה נבאר מה שיעדו לעיל בענין המחמר של פ' תוהו במש"ה י"ב שם הי' מבורך כו' כי הנה ב"י י"ח נעמרת מלאכת הגסירה אשר התחלטה היא מן האחוריים דכתיב דז"א וימיון ככרת דטק' וכו' וז"ל נסירת פכתי נפשי ביום א' של ר"ה וביום הזה כל הידין שכתה הזכר נימיון בכתיב הנקב' וז"ל שם הי' מבורך כו' בריש' כעודע כי שם בן מ"ב הוא בראש כנו' ב' התי' ח"י ע' והוא ענין הידין הניתנין בריש' דטקבא ביום הזה הנק' שם בן מ"ב שהוא נבורה כעודע. אמנם סיפ' רך כי כשנשלמת לקחת אותם הידין הנכשרין מן הזכר כולם אין בו עוד מה ליתן והיתה בטק' דתקופי' חילתא בקדמיתא כל זמן שנקחת דינין מן הזכר וכשהשלימה לפעול את הידין שקבל' ממנו אין בה עוד מה ליתן וחלש חילתא וברי' רך אבל הזכר אינו ק' כי הוא אינו נרדך לזולתו וכל מה שהולך מתגבר והולך ואדרבה ריש' רך ויסיפי קשה. והוא יתורן ענין ה) המחמר הזה החולק עם ספרא דלניעותא כי שם נאמר להסיר הידין דטק' נימיון בריש' ותקופין כסיפא וההיפך בדטורא. אבל הענין הוא כי בספרא דלניעותא מדבר בבחי' הידיים בעלמם אשר הם בחי' נה"י דז"א שבהם סוד הידין כמבואר לעיל והנה הם נכנסין ונפשים בבחי' מוחין בריש' דטק' אבל נה"י של הטק' אין עוד פ"י אחר בלא' תחיה להטעות בו כבוד מוחין ומלא' כי דינין דלה שהם הנכ"י שבה תקופין כסופא. אבל בפ' תוהו אינו מדבר בבחי' הידין בעלמם אלא בבחי' מה שלוקחת הטק' מן הדטורא כי בתחיל' כעודה מקבלת ממנו הם דינין קשים ובסופה שכבר אין לה מה לקבל אימיון נימיון ולא איירי הכא אלא בבחי' הנקב' בעלמם המקבל' הידין ולא בבחי' הידיים בעלמם:

ונחזור לענין א' לבאר ענין מחלוקת ר"א ור"י שנחלקו אם בניסן נברא העולם או אם בתשרי נברא העולם וכבר נבאר לעיל ב) ביאור מחלוקתם מה ענייטו אבל עדיין נשאר לנו לבאר איך ב' הסברות הם אמיתיות דברי אלהים חיים ולא פלגי' וזה יובן במ"ש בדרוש אחר ביאור הקדמת אדרת האזינו וע"ש איך כשנאלל ז"א היו לו ג' זמנים וזמן עיבור א' וזו היה בכחי' ג' כלילין כנ' וזמן היקפה וזו מתפשט לרק. וזמן עיבור ב' לנורד המוחין נדלותו כמו שהדפדוף בדרוש הפעלין והנה ב' בחי' יש בוא' הא' הוא בחי' חסדיותו שהוא כלל מליחות העולמות וזכ"ל הוא פנימיותו שהוא סוד הנשמות והנה ככל בחי' מאלו הב' עברו ג' זמנים הנה כי בבחי' היו לז"א ג' הזמנים הנו' של עיבור א' ושל יקפה ושל עיבור ב' דמוח' ונדלותו וכ"ל בבחי' חסדיותו ואח"כ היה לז"א עוד פעם אחרת ג' הזמנים הנו' בבחי' הפנימיות ועד"ו היה בכל העולמות טולם כי יש בהם חסדיותו ופנימיותו ו) והנה ר"א ור"י תר איירי בבחי' חסדיותו שהוא כללות העולמות בעלמם ומר איירי בבחי' הפנימיות שהוא ענין הנשמות ו) ולא פלגי' כי בבחי' זו נכנסת בחי' הטק' בחחילה ובבחי' זו נכנס הזכר בחחילה ולא

דברנו וביאורם דשניעות וז"ל כחורק נכרת ונתקו חסדיות דשניעות. או שרי' שכך שנתקו חסדיות דשניעות שם כס"ה ובחורק נברא ונתקו חסדיות דשניעות שהוא חסד חלוטן שיש חסדיות רכות לניסן ולהשיות דברי[ס] ודף פ"ה ע"א ושיין ח"ה דף ל"ג ס"ף פ"א ודל"ב ע"ב : ג) א"ל מ"ש סבת והנה הם תקופין יובן מת"ש כס"ה בפ' שמים דף י"ב. כספוק ומלכותא שלכא ידמיס טו' ומאי טוקו תמיזי ואכ טבת ל"א סנט ובסחא אחי שער כוללס"ד : ד) ככסר בית שופר כתב פלגי' ביום שבת אל חסר ר"ה : ה) תלמי' רשב"י ל"א : ו) לישל ד"ה וגם דלר"י מוח הסכמה החתול לבגוס ותלמי' מוח בינה ותלמי' והחסי' הנכשרות ולדעת ר"י מוח הנבורה החתול לבגוס חתלה תחתא לפילא היקר ר"א ועכ"פ מוח דלר"י טוקבא שקבלת פ"י כל הידין כשנאמר. וז"ל מרישא ועד שופו ולר"י אינה שקבלת הידין שמלקו שער רק החוזה ולמטה : ז) ל"כ א"ל ונעלמד דמ"ד כמאי נכרת השלם מיידי כבוד הנשמות ומ"ד כניסן כבוד השלם חיידי העולמות דהייט קדם הארצן (תיין לקחן דרוש ב') : ד) פ"ה פ"ד מריש' כאלמנ' הפרק : ה) שיין ח"ה דקמ"ב ע"ב : ו) פ"ה ס"ף פ"ד ופי"ה : ז) ח"ה ח"ב ע"ב :

דפטר א דגבו' נמשכן אליה ע"י הבינה שלא ע"י ז"א וכמ"ש זה
 היסוד בצרכת המפיל כחלי שינה כו' וע"ש היסוד (ז) גם יתבאר לקמן
 בענין כונת השופר כי שם נמצא ענין מה שנתחלק מן ז"א
 שהם בינה ועשרה דגבורה להכנס כרישא דנוק' אבל מוח חכמה
 ועשרה דחמד נשאר בבוד א"מ על רישא דז"א ושרי ארך נסתלקו
 הדינין והגבורות מוז"א שהיו הולכות לגד אחוריו להכנס ולהתפשט
 בנקב' וע"כ היו מחוברי אב"א ועשה בהסתלקם מחומו. ונכנסו
 כה שלא ע"י ז"א נפרד' ונכנס' מחומו וניחטו בה כל הגבו' ההם
 נמצא כי נתינת הדינין והגבו' בה שלא ע"י ז"א היא גורמת אל
 הנסירה שפירד ממנו כי אינה מקבלת ממנו דבר וז' דברי' אלו
 שהם נתינת הגבו' בה והנסירה נעשו' כא' (ח) והנה ביום א'
 דר"ה כל הגבו' שהם בכרת שלו עד סיום כל הת"ת שבו נכנסו
 וניחטו אליה בכרת שגם פעומו באחוריו חלי החמחון דת"ת שבו
 באופן כי הוא נכנס כחב"ד ומג"ת שבו והיא לא נכנס ממנו (ז)
 רק הכתר שבה (ח) וכל הגבו' ההם נתקבלו בכרת שבה. וזכה
 תנין מה שנתבאר בדרוש שקדם לזה כי ר"ה הוא ראש וכתר דז"א
 עם היות שכל החדשים הם בנקב' כגודע' אבל ביאר הדבר הוא
 כי אין נכנס ביום א' אלא בחי' הדיני' שכתר הזכר לתתם בכת'
 שבה מראשו לראשה ומאלא כי סוד דר"ה הוא ראש הזכר וגם הוא
 ראש הנקבה זה עומן וזו מקבלת ושיניהם אחת (ט) והנם להיות כי
 הגבו' האלו ניחנין בה שלא ע"י ז"א הם דינין תקיפין בלי התבסמות
 ומיחוק **ואח"כ** ע"י השופר שחוקטין ביום ר"ה חורין נה"י דחי'
 עם המוחין שבמוכס לחזור ולכנס תוך ז"א כמש"ל ענין תקיפת
 שופר וכבר הקיץ ז"א מתרדמתו וזו בהכרת הוא שחורם הגבו'
 להמשך בנקבה ע"י ז"א ומותן בה בחי' גבו' כיונא בהם כנגד הא'
 בנוק' אבל אלו הגבו' הם מחוקות ומבוסמות יותר מאותם הגבו'
 שיחטו בה בהתפשט' א' עילא בתוכה בעת הרדמת ז"א כגו'
 כבוד הנסירה **ההטעם** הוא (ז) כי בעת הרדמת ז"א עלתה גשמתו
 שתי המוחין שבו למעל' באו"א בבחי' נין וגרמ' וזוג עליון בהם
 וע"י הוויג הוא נחמחוק ונחבסמו אלו הגבו' יותר ממה שהיו
 בחחי' **ומתקם** עשה בנוק' ע"י תקיפת השופר (ז) ומאלא בה ב'
 בחי' גבורה. הא' שקבל' מאי' בעת הנסירה היו גבו' חזוקה
 ודינין תקיפין והב' שקבל' מוז"א אחר שהקיץ משגמו ע"י תקיפת
 שופר הם גבו' מוחחק' ומבוס' יותר. גם נמצא כי מה שנכנס
 ממנו ביום א' דר"ה הוא מן הכתר עד סיום הת"ת שבו ומה
 שנכנס ממנה הוא הכתר שבה בלבד (יא) וכבר נודע כי **אח**
 עומדת למעלה מכתר רחל ומאלא כי פרט' דלאה כולו וגם הכתר
 דרחל נכנסו ביום זה (ד) וגם לסיבה זו נקרא יום זה דינא קשיא
 כגודע כי בחי' לאה הם דינין תקיפין ודחל דינא קשיא

וביום ב' דר"ה כל חלק הגבו' של הכתר שלו נשאר בכרת שלה
 ושאר הגבו' שנסתל' ביום א' מן החכמה ובינה ודעת
 ומג"ת שבו יורדות ועומדות בחכמה שבה ואז נכנס פרק א' דגלת
 דז"א וגם החכמה שבנקב' העומדת כנגדו וכל הגבו' שבחכמ' שלו
 ולמטה יורדין בחכמה שלה שנגסרה ביום זה. והנה בעת הורדת
 אלו הגבו' בחכמ' שבה הם מתחמקות יותר פעם ב' כי הלא יום
 ב' דר"ה נקרא דינא קשיא. וביאור הענין הוא שבה שכתב ע"ש
 למה הם ב' ימים ר"ה ומה חילוק יש ביניהם ומה עטם תקיפת
 שופר גם ביום הב' דר"ה **אבל** הענין הוא כי אעפ"י שז"א נחשור'
 והקיץ משגמו ביום א' ע"י תקיפת השופר עב"ז כיון שלא נכנס
 מוח החכמה שבה רק הכתר שבה בלבד כנ"ל לכן עדיין אין זה
 שחשור' גמור ועדיין חוזר וישן עד יום הב' שנגסרה החכמה
 שבה כגו' וירדו שם גבו' דחכמה שבו וכיון שירדו שם הגבור'
 דחכמה שבו אז חזרין לתקוע שופר ביום ב' ומתעוררין המוחין
 ואז"ל ז"א לחזור ולישן עוד כי כיון שנתעורר המוח ההוא הנה'
 חכמה אין עוד שינה **ואין לורך לתקוע שופר בשאר עשרת הימ'**.
 גם לריך שחמד כי ביום הא' בלבד קודם תקיפת שופר נכנסו
 הגבו' וניחטו בנוק' ע"י אימא שלא ע"י ז"א אבל אחר תקיפת
 שופר ביום א' כל בחי' נסירת הגבו' ונתינתם בנוק' הוא ע"י
 ז"א עממו שלא ע"י א' כי אחר התקיעה היא חזר' א' ונתפשט'
 כז"א ואף אם אלו חוקעים פ"ב ביום ב' הוא למעט הנ"ל אבל
 אין הדינין נכסרין אחר תקיפת שופר דיום הא' אלא ע"י ז"א
 וממנו ניחנין אליה. **ועשה** עדיין לריך לבאר ההפרש שיש בין יום

הא' ליום ב' והוא כי הנה נודע שעד מקום החזה דז"א אורות
 המוחין נסתרים ואינם מתגלים לסיחם תוך הכלי דיסוד דאימא
 השלם במקום החזה ולכן כל הגבו' אשר שם למע' כז"א נקרא
 דינא קשיא שהם אותם הגבו' שאמרטו שנכסרו ביום א' מן הכתר
 שלו עד סיום הת"ת שלו והם נקרא' דינא קשיא כי גם זהו הטעם
 למ"ש בפי' תלום בך קפ"ו ע"א דדינין דדבורא תקיפין כרישא
 והכן זה. גם זהו טעם למ"ש בפי' בפי' פנחס ד"ט דיו"ט הראשון
 דר"ה נקרא דינא קשיא ויום ב' דינא קשיא לפי' כפי' ב' הנסיר'
 היא מן הת"ת ולמטה שהוא הפרק העליון דגלת שבו ושם הוא
 מקום האורות המגולים כגו' ולכן הדינין והגבו' אשר במקום
 הזה וממטה והאלה נקרא' דינא קשיא כי האורות המגולי' מאידי'
בהם וממתקים אותם. עוד יש בזה טעם ב' והוא במש"ל כי אחר
 תקיפת שופר דיום א' הגבו' נמשכין בנוק' ע"י ז"א ולא ע"י א'
 עילאה כי כבר ע"י תקיפת שופר נחמחוק ונחבסמו הדינין :
ונתחזר לענין א' כי הגבור' היורדות בחכמה שבה ביום ב'
 דר"ה קודם תקיפת שופר גם הם מחוקות ומבוסמות
 לסיבה הנז' לפי' שנמשכין ע"י ז"א כגו' ואח"כ ע"י תקיפת שופר
 ביום ב' חוזרות להתחמק פ"ג נמצא כי בשני ימים דר"ה היו
 גבורות קשות פ"א ואח"כ נחמחוק' ג"פ אבל כיון שהמיוחן הב'
 הנפשטה ביום שני קודם תקיפת שופר אינו נעשה ע"י אלא מאליו
 לכן אין אלו מנטיסין אותו בכלל חשבון המיוחן רק בכלל הורדת
 הדינין והגבו' ואח"כ כפי' נמצא שביום א' היה גבור' ומיחוק וכן
 ביום ב' והרי בשני הימים האלו היה שתי בחי' גבו' ושתי מיוחין'
 והם ד' בחי'. ביום ג' נכנס פרק א' דהוד דז"א והבינה שבנוק'
 ואז כל הגבו' שהם מן הבינה שלו ולמטה כולם יורדות בבינה
 שבה. ביום ד' נכנס פרק א' דיסוד דז"א ודעת שבנוקבא אלו
 כל הגבו' שם מן הדעת שבו ולמטה כולם יורדות בדעת שבה.
 ביום ה' נכנס פרק ב' דגלת שבו והחסד שבנוק' ואז הגבו' שהיו
 בחסד שלו הם לבדם יורדות בחסד שבה אבל הגבו' שבגבור' הם
 ובשכ"ת שבו נשארין למע' עדיין בדעת שבה. ולהבין טעם אל
 השינוי הזה לריך שנבאר חילוק א' שיש באלו הספירות כי הם
 מתחלקות לג' בחי' הבחי' הא' היא כתר וחכמה והבחי' הב' היא
 בינה ודעת והבחי' הג' היא שאר הספ' התחתונות. והענין הוא
 כי הנה נודע שבחי' הכתר והחכמה בלבד נקרא ראשית כגו'
 אללו באדרת האזינו בענין הגבו' תלת ראשין דמתגלפין כו' ולכן
 אלו הם בבחי' שני ימים דר"ה כי כל א' מהם נקרא ראש (ד)
 וב"א מהם נכנס ביום א' מהם כנ"ל אבל משם ואילך אינם בכלל
 ימי ר"ה כו' ולכן שני ימים אלו הם שיום בבחי' א' והוא כי כאשר
 אלו אומרים שביום ה' דר"ה מתקבלים כל הגבו' ויורדות בכרת
 של הנקבה הענין הוא שזה מושרשות שם בנח ומתערכים עם
 וכעד"ז כירידתם בחכמה שבה ביום ב' של ר"ה אבל כשיורדות
 הגבו' ביום ג' בבינה שבה וביום ד' בדעת שבה אז הם באופן
 אחר (ב) והוא כי אמת הוא שכל הגבו' יורדות שם בבינה או בדעת
 שלה ובערך זה הם דומות אל כתר והחכמה אבל אין הבינה או
 הדעת שבה לוקחים רק הגבורות שבתקום לבד אבל שאר הגבו'
 אעפ"י שירדות שם אינם שם רק בחזרת פקדון בלבד ואינם
 מתגלות שם (ג) וכשיורדת ב' הספירות התחתונ' שבנוק' אז הוא
 בחי' ג' משוני' מב' בחי' הא' והוא כי הגבו' שאינם מחלק' אינם
 יורדות שם כלל אפי' בחזר' פקדון רק הגבו' שהם חלקם. והמשל
 בזה כי ביום ה' נכנס פ"ב דגלת שלו והחסד שבה כנ"ל ואז יורדין
 הגבו' של החסד שלו בחסד שבה אבל הגבור' דגנו' ונת"ת שבו
 נשארין למע' בדעת שבה וכעד"ז ביום ז' כי אז נכנס פרק ב'
 דהוד שלו והגבו' שבה וזו יורדין הגבו' של הגבורות שלו
 בגבו' שבה והגבו' של הת"ת שבו נשארין בדעת שבה עד יום הז'
 כמ"ש בפ"ה. וזכה יתבאר לך ענין לום הריגת גדליהו בן אחיקס
 קיום הנ' כי הנה יש אל הבינה והדעת שבה יחרון בבחי' א' על
 שאר הז' ספ' תחתונ' שבה והוא מה שנתבאר כי כל הגבו' אפי"פ
 שאינם מחלקם מתקבלות כל הגבו' שם ויורדת שם אלא שהם
 שם בחזרת פקדון בלבד ומאלא כי ביום הב' מתקבלות כל הגבו'
 שם בבינה שלה והדינים נוצרים ומקיפת שופר כדי למחוק אין
 בו כשני ימים הא' ולכן בו ביום נהרג גדליהו בן אחיקס ולהיות
 כי גם בדעת שבה יש בה ג' קיבוצ' הגבו' והמבצרותם עם לכן
 כשחל

הגבורות וביאורים: א' עיין נה"ש דע"כ פ"א (ב) א"ש נלמד' לבינה ממנה (ג) א"ש נלמד' שריך לבינה והטעם הוא (ד) עיין כנ"ה דף פ"ב ע"א ס"ד ז"ל
 מ"ש בענין הנסירה שביום א' נכנס פ"ג לזה וכתר רחל והלא רחל עלתה בנוקשות עד כתר דז"א ולקחה חקום לזה ואפשר שכדתי הפרקים התחתונים דלישא
 מחב"ד ז"ל כהגדול הנסיר והניחא ירדה עמה: (ד) ג"כ כי בינה לא נקרא ראש כי ירדה כגורן דז"א עיין כנ"ה דף פ"ב ע"ג כי ר"ה הוא כנ"ל הוא חריד:

ש"ס בין שבת לירוש וזמן יו"ט לחבירו. **דע** כי כפי בחי' עליית וז"ן באופן שהוא נכללן העולמות והענין הוא כי הנה בירוש של ר"ה שולין וז"ן יחד ב' בגבו ד"א וי' נכללן שם ואפי' כל שאר הספי' אשר בא"ח מגבו' שלו ולמטה כולם נעשין בחי' גבו' ועד"ז בשאר הי"ט כל א' כפי בחי' **ו** **נבחרה** עתה עליית וז"ן ביום ר"ה הנה בר"ח ר"ה הראשונה טוק דו"א היא בהיכל ק"ק דבחי' **ו** **ובתפלת ערבית** עול' עד מקום ספי' הגבו' שלה עממה אשר בעו' האלילות וזו גם ז"א הוא עמה שם משתמסין בכח א'. **ובשחרית בתפילת ד'הש** עולים הוצר והנקבה בספי' הגבורה של הוצר עצמו **ובהזרה** עולים שניהם בעממא דגבו' אשר בדעת של הוצר עצמו. ודע כי לפעול כל בחי' חזרת תפילה היא כבוד חג"ה וחס עולים למעלה בזיכרון ובמוחין. ובתפלת **מוסף בלחש** עולים שניהם בספי' הגבור' של א'. **ובהזרה** עולים שניהם בספי' הביני' של א' אבל אינם עולים בדעת שנה עד מ"ש בחזרת דתפילת שחרית והטעם הוא לפי שדעתן של נשים קלה ואין בהם בחי' דעת ולכן אינם עולים אלף בזיכרון שבת' כי הנה היא נמשכת מספי' הגבו' ד"א כנועד. **ובמנוחה בלחש** שניהם הם למטה בספי' הגבו' של נוקבא ד"א כמו שהיו בחי' ערבית. **ובהזרה** עולים שניהם בזיכרון של הנקבה עממה אשר היא ג"כ נמשכת מלד עממא דגבו' כנועד וגם בזה שיך טעמא דלעיל שמה שאינם עולים בדעת-שלה הוא כי אין לה דעת כי נשים דעתן קלה :

בר"ח ב' דר"ה הנה נבחרה למעלה כי ביום א' דר"ה נסחרין כל הגבו' ש"ס מן הכתר דו"א עד החזה שבו וכולם ניתנו בכח שלה כי שם הוא מקומה כנגד אחורי הח"ס והנה כבר הו' חסדים נחשטו ב"א ובה וז"א אשר מלד עממא דגבו' שנה כבר הם מוומנים שם להכלל בה כי אז מתחיל ענינם ומזיאותם וחס שם ענין זכח בראשה. והנה בחי' ערבית דליל ב' עולים ב' בדעת שלה בגבו' הכ' דעממא דגבו' שנה והיא אותה אשר אח"כ עממא להפסגו בספי' הגבו' שבה :

ופעם אחת משמתי ממוז"ל דרוש זה הנו י"ט בו קלט שינויים ואחרתי לכחכם. בליל א' של ר"ה בתפילת ערבית אז וז"ן עומדים בספי' הסוד של ז"א עלמו האמנם להיות שאימ' מסתלקת מעל ז"א ונשאר יסן כבוד הדורמיטא כג"ל בדרוש שקדם ולכן אין הנקבה מקבלת הארתה. ע"ז ז"א אלף מאימא עילאה בזיומה מחון דו"א והאמנם היא שומדת אז כבוד שלו והיא מקבל' שלא ע"ז ואח"כ היא לוקח' ומקבל' ממנו בהיותו עומד כבוד שלו כנו'. **ובשחרית בתפילת ד'הש** שניהם בספירת הגבור' שלו. **ובהזרה** שניהם בעממא דגבורה שדעתת שלו. **ובתפילת המוסף בלחש** שניהם בספי' הסוד דלוימא. **ובהזרה** שניהם בספי' הגבור' דלוימא :

דרוש ז' (א) מדובר בענין כונת העמידה בקיצור ואח"כ אחזור לבארם באורך בע"ה וז"ל **ברוך** הנה דחפיו יולד עד גאל ישראל העלינו את המל' עד היכל ק"ק דבריהא והנה היא בבחי' נקו' א' כלולה מ"י ואינה עדיין בבחי' פ' כי היא כבוד לבי ומעטית את עצמה היות בה בחי' פ' ועדיין אף בהיות' כבוד נקו' היתה חסרה ממנה בחי' הדעת שלה שהוא סוד מ"ב ק"ל כנועד. ולכן עתה אנו רואים לתחו לה עתה במלת ברוך. וזה טעמו כי עתה ע"ז ריבוי' דברכאן דלית בה בנקו' ז' שנכללה בכל היכלות' כנו' בס"ה בפי' פקודי אשר לסיכנה ז' נק' ברוך. הנה גם אנו רומזים במלת ברוך אל יסוד דו"א הנקרא ברוך לפי שיורד בריבויא דברכאן עילאין ונותן לה בחי' הדעת הנו' אשר הוא שם הוי"ו שהוא בני' כ"ו דבריבוי' הפשוט שהוא בני' ע"ב דבריבוי' המלא במילוי אלפין כזה יוד יוד הא יוד הא וזו הא וזו הא העולה בני' ק"ל אשר ג' בחי' אלו הם הדעת שבה והם בנימ' כמנין ברוך ששם כ"ו ע"ב ק"ל **אתה** עתה ניתן בה כח הכ"ב אחון שיש ביסוד כנועד כדי שבכח הזה תוכל להעשות אח"כ בחי' פ' שלם וזהו סי' אשה א"ס' כי היא סוד א"ס' חתמה ומשכתי בה כ"ב ואיכות שיש מן אלף ועד תי' ששה א"ס. גם

(א) דרוש ד' (ב) בענין ר"ה (ג) כבר נבאר אללנו ענינו ושם ביארנו בענין י"ב חדשי השנה כי מן חשרי עד ניסן הם ו"ק של הוצר ונמלא כי אדר הוא החוט' שלו וניסן הוא מחובר כי הוא בחי' פה של הוצר ובחי' גולגולת של הנקבה והוא כי מן הבגל היואל מפיו של הוצר נעשית הגולגול' של הנקבה נמלא כי ניסן מועיל לב' לו ולה ולכן משכרין חדש אדר ולא חדש אחר לפי שאנו לריבין שיהיה החדש ההוא כבוד פה של הוצר ולכן גריד לקדש החדש כפה ולומר מקודש מקודש כמ"ס ז"ל ע"פ אשר חקראו אותם במועדא אחס כחבי והטעם. כי ע"י הכל פיו נעשה גולגולת שלה ואמנם ו' חדשים מינסן ועד חשרי הם ו"ק הנקבה ונמלא כי אלו הוא חוטמא של הנקבה וחשרי הוא פה של הנקבה וגולגולת הוצר ואמנם טועם כי ר"ה אז הוא זמן שמאלו חחה לראש' ד. בחוס' ל' כנו' בס"ה והענין הוא כי יש ב' פסו' כשיר השירים הא' הוא שמאלו חחה ראשי וזכ' הוא שמאלו חחה לראשי. והנה פ' הא' נאמר על זמן ר"ה כי הנה אז הוא הענין החיבוק ואמנם בימי החול עומדים איהו יעקב כגלח דו"א ואיהו רחל כבוד דו"א ונמלא כי שמאלו של ז"א שיהיא גבו' שבו עומדת למעלה מראשה של רחל העומדת כבוד אבל ברי"ס עולים ז' יעקב ורחל ועומדים בגבו' דו"א שהוא שמאלו כמבואר אללנו כבוד תפלת ר"ה בעלימה וז"כ עתה יכול ז"א לחבק לרחל ולהשי' שמאלו חחה ראשה ממש כי עד שם עלתה ראשה ולא גופא ואינו יכול לחבק גופא ועל זה נאמר שמאלו חחה ראשי ממש אבל הפ' הב' נאמר על החיבוק הנעש' בשבת וי"ט כי אז וז"ן הם שוים בקומתם ממש וראשם שוים וזו הוא חיבוק יותר שלם כי שמאלו מחבק את השמאל שבה וממש ולא ראשה כמו ביום ר"ה וזמ"ס חחה לראשי כלומר חחה שמאלו אשר שם היה ברי"ה בחי' ראשי עממה אבל עתה אינו מקום ראשי אלף מקום שמאלו וזמ"ס לראשי בחוס' ל' כלומר חחה המקום שהיה שם ראשי חתי' בזמן הבריא' שאז יאל ראש הנקב' כנגד החזה של הוצר בין חסד לגבור' ב' וזעזעו גם אותיות לראשי הם ישראל לרמוז כי החיבוק הזה אינו מיעקב אלף מו"א עלמו הנקרא ישראל :

דרוש ה' (ד) בענין השבת וירוש וכבר ביארנו למעל' בענין השינוי והחילוק שיש בין השבת לירוש ולר"ה וע"כ נבאר כאן ענינם בקיצור הנה שם נבאר כי בבחי' היות שטוק' דו"א עולה ביום שבת בתפלת חזרת המוסף ועד הכתר של א"ר א' והיא שיה אלו עתה ממש בכל שיעור קומתו היה קדושת השבת היא יותר גדולה מקדושת יו"ט ז' אבל בבחי' כי ביום השבת היא מקבלת ההארה שלה ע"ז ז"א לכן אין זה שלימות אל' משאי"כ ברי"ח וירוש שיהא והוא שיון ויונקין מבחר א' ואינה מקבלת הארת' ע"ז. אבל להבין זה גריבין אנו להודיעך ענין זה (ה) דע כי כל הזוונים שיש בזו"ן שטולס דרך שזו"ן יקבלו שפע והארה מן ע"ס ד"א י"ט) ובכח זה יוכלו להזרוג אבל אין כל הזוונים שוים כי הנה בימי החול אז הוא מקבל הארתו מן הגלח ד"א וכל בחימותיו של ז"א נכללן בקו הימין כנל' ד"א (ה) ומלכות מקבלת הארת' מן הסוד ד"א וכל בחי' נכללות בקו שמאלו הוד ד"א וע"כ אין וז"ן שוים כא' ובר"ה אז וז"ן משתמשין בכח א' ר"ל ב' נכללים כגלח ד"א וטולס מקבלים הארת' בהשואה א' ואין יחרון לזכר על הנקבה ובשבתות אז עולין וז"ן עד הכתר ד"א וזה נכלל באבא וזו נכללת בא"י ואין ב' שוים בהשואה א' ולכן היא מקבל' הארת' ע"ז וזהו הטעם שהשבת נקרא קדש ממש כמ"ס ושמרתה את השבת כי קדש היא לכס אבל הי"ט נקרא מקראי קדש לפי שבי' שבת ז"א מקבל מן הקדש ד"א וטוק ע"ז חלקה אל טוק' ונמל' כי ז"א עלמו שהוא בחי' יוס השבת נקרא קדש ממש אבל שאר הי"ט אינם עולים עד המקום שעלנו ביום השבת אבל בכל יו"ט עולים כפי בחינתו כמ"ס ונמלא כי וז"ן שניהם אינם מקבל' ממש כמו בשבת ולכן הם מקראי קדש מוומנים מן הקדש אבל אינם קדש ממש לא היא ולא הוא וכי"ט אינם עולים וז"ן כמו בשבת עד כתר א"ר אלף כל יו"ט הוא משונה ומובדל מחבירו לפי בחי' בענין עליית וז"ן כמ"ס בסוף הדרוש של יוס שבת בענין השינוי

דברות וביאורים : (א) א"ס עוד מלאי דרוש קטן קרוב אל כל המורד ואכתוב איתו במקום הזה דרוש ד' ב' : (ב) מולוח : (ג) פ"ס פ"ד מר"ה : (ד) מלת בחוססת ל' ליתא בכתיבת יד : (ה) פ"ס פ"ו חסר ר"ה : (ו) הרכ ש"ס הגיה איתא : (ז) פ"י דביוש' אינו עולה בכח דליתא רק עד תפלת המנוחה ולא בתוסף. ש"ס : (ח) א"ס ז"א בדרוש הזה נבאר שיהא חילק עם דרוש העליון דשם כתב כחיל כנל' ד"א והוא טיבב כנל' ד"א וכן נבאר. ואפי' לפרש שיהא מדבר בכל דגז' בין למעלה בין למטה : (ט) פ"ס פ"א מתפלת ר"ה : (י) עיין נה"ס ר"ע פ"כ ד"ה לריד' [וה"ל לריד' לידע הקמתה כוללת שכל התפלות מריה עד יו"ט וכלל הוא לחקן סוד חניי' דספירת הגבורה חודש לך דכל פרטי פרטות דספירת דליליות מתפשטין מריה עמיק עד (" ע"ד אית א' כמנועד שפי שיך ללחן

דברות וביאורים : הוף עסיח וכולס מתלכסיס זה בחוף זה באופן זה כל כתריס דכל פרטי פרטיות דליליות המתפשטין כל אורך חניי' מתלכסיס זה בחוף זה וכן ספירת החכמה כיונח בחוסן דהעשר ספירות מתפשטים לעשרה פתמים חניי' חניי' דכח' וכליו כלכסיס חניי' דחכמה ועליו חניי' דכונה ועליו חניי' דאב"ט דגבורה וכיונח בכל העשר והנה כללו הימים דר"ה עד יוה"כ עסקנו באב"ט דנבירה והנה כן בר"ה שהוא סוד החיל ממש בכל פרטיו דריך לכוון כל כיונה ומירות ויזר' שהוא תיקון חניי' דנבירה ר"ל כיונה דגבורה דו"ק ד"א דקסטי"א חניי' כל תפלות הוא כסרסוף נבירה אחת מאב"ט] ווף ע"ל ע"ל וע"כ : (א) פ"ס פ"ג ס"ג מתפלת ר"ה : (ב) עיין אחת ליעקב דק"ג פ"ל שאלה י"ב : (ג) עיין נה"ס ד' פ"כ ע"ל

חלק שביעי

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ח **כונת ק"ש דרה"ש**

(* חקדמה זאת היא מסידור כ"י הרב שטן ששון זלח"ה.

שמע יכוין לצרר צירורי רפ"ח פס כלים דרפ"ח דו"מ דו"ק דו"ס דו"צ
פ"ר דאח' מהיכל אהבה חסד דנוק' דו"א דבריאה:

בערבית דחב"ד דבינה דגבו' דו"ק דנוק' דזו"ן.
שחרית דחב"ד דבינה דגבו' דו"ק דו"א דבינה דזו"ן.
חזרה דחב"ד דחכמה דגבו' דרע"א דזו"ן.
מוס"ת דחב"ד דגבו' דו"ק דבינה עילאה.
חזרה דחב"ד דבינה דבינה.
מנחה דחב"ד דבינה דגבו' דנוק'.
חזרה דחב"ד דבינה של נוק'.

ומבחי' חלו' ופני' דפנימיו' ופנימיו' דחלו'. מהיכל אהבה חסד דברי' ולחנרם
עם נוק' העומדת בהיכל אהבה דברי'.

ליל ב' חב"ד דעטרה דגבו' דרע"א דנוק'.
ישראל יכוין להמשי' נה"י (ליל ב' דעטרה) דגבו' דו"ק דנוק' דו"א דפ"ר
ו"ק דיססו"ת לנה"י [ליל ב' דעטרה] דגבו' דו"ק דנוק' דו"א דבי'

דזו"ן עם המו' דיניק' המלוכשים בהם שהם הכתובים בישראל דערבית.
ביום יכוין להמשיך כחב"ד וחג"ת דבינה דגבו' דו"ק דו"א דבי' דזו"ן דיססו"ת
עם המקי' ומוחין דיניקה לכחב"ד וחג"ת דבי' דגבו' דו"ק דו"א דבי'
דזו"ן. וכעד"ז דכל הבחינות.

אחד יכוין להמשי' ו"ק דמוחין דג"ד דאח' דג"פ חב"ד דבי' דגבו' דו"ק
דנוק' דו"א דיססו"ת. לחב"ד וחג"ת דבינה דגבו' דו"ק דנוק' דו"א
דבינה דזו"ן.

ליל

(* א"ה יען כי הפרטות שסדר הרב הוא ארוך מאד להמכוין ולכן
סדרנו אנו בדרך כללות וקלרה כאשר חזנה עיני הקורה בהק"ש עלמה על פי
סדר העלויות דר"ה שמסודר במלת באהבה והבוחר יבחר

לאה (דרחל)

כותל משותף (ריבועים)

(ז"א נוהג את הריבועים לנוק, דהיינו מדרגה 4, מהדופן שלו לדופן שלה, לעומת הבו"ג הנכנסים מלמעלה - בצל"ם)

כתר	←
-----	---

כתר	←
-----	---

בינה	←
גבורה	←

חכמה	←
חסד	←

דעת	←
ת"ת	←
יסוד	←

גבורה	←
הוד	←

חסד	←
נצה	←

מלכות	←
סיום לאה	←
רחל	←
כתר	←
מלכות	←

בינה	←
גבורה	←
הוד	←

חכמה	←
חסד	←
נצה	←

דעת	←
ת"ת	←
יסוד	←

מלכות	←
סיום רחל	←

ז"א

מדרגה 4 | 2 (מז"ב מדרגות של הרפ"ח)

כתר

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

דעת

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

גבורה

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

ת"ת

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

הוד

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

יסוד

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

עשרת היסוד

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

פ"ע	←
פ"א	←
פ"ת	←

סיום ז"א

מקורות

שעה"כ דף ל"ט ע"ג-ד'. ע"ח ח"א שער אנ"כ פ"ז, דף צ"ג סע"ב, ח"ב דף כ' רע"ד. ע"ח ח"ב דף מ"ה ע"ג אות ח' (ט"פ ע"ב עולה בני' תרדמה), דף נ"ג ע"א. ע"ח ח"א דף ק' ע"ד. ש"ש ח"ב (ע"ח) דף ס"ב אע"ב (פ"ז). דף כ"א ע"ב אות ט"ו, דף ל"ו ע"ג כלל ח' ד"ה מ"ש. נה"ש דף ל' ע"א שאלה כ"ד. תו"ח דף קמ"ג אע"א. ע"ח ח"ב דף פ"ו ע"ג-ד' (בשר גידים ועצמות). נה"ש דף י"ז ע"ד. פת"ע דף ל"ז ע"ד אות ד' (שמות אלקי"ם). סידור היר"א ח"א 631. סידור הרב הדאיה 358. דב"ש דף א' ע"ג ש' ו' וש' ח'. כרם שלמה ח"ו דף קפ"ה, רפ"ט. ש' מ' רשב"י דף ט"ז ע"ב ד"ה ואחר. ש"ש ח"ג דף מ"ג ע"ד, פת"ע דף ל"ח סע"א ד"ה ובענין ענין "אתי חסד ופריש לון גועין": שעה"כ דף צ"א רע"ג, צ"ח סע"ב. אוצ"ח דף ט' ע"א. עו"ת דף נ"ה רע"ב. שלום ירושלים דף מ' ע"ב. אמת מאר"ץ דף ע"ו ע"א. מבו"ש דף מ"ג ע"ג. סידור חול ח"ב דף י"ב. בא"ל ח"ה דף י"ח ע"ב, נ"ג ע"א. פת"ע דף צ"ד ע"א-ב'. נה"ש דף ל"ג רע"ב. שעה"כ דף צ"ו רע"ג (לאה).

(עפ"י הרס"א)

פנימיות

(יום א')

חכמה						בינה					
כלים פנימיים		כלים אמצעיים		כלים חיצוניים		כלים פנימיים		כלים אמצעיים		כלים חיצוניים	
ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן
מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	שזרית	שזרית	מנוחה	מנוחה	ערבית	ערבית
זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	לול ב'	ערבית

חיצוניות

(יום ב')

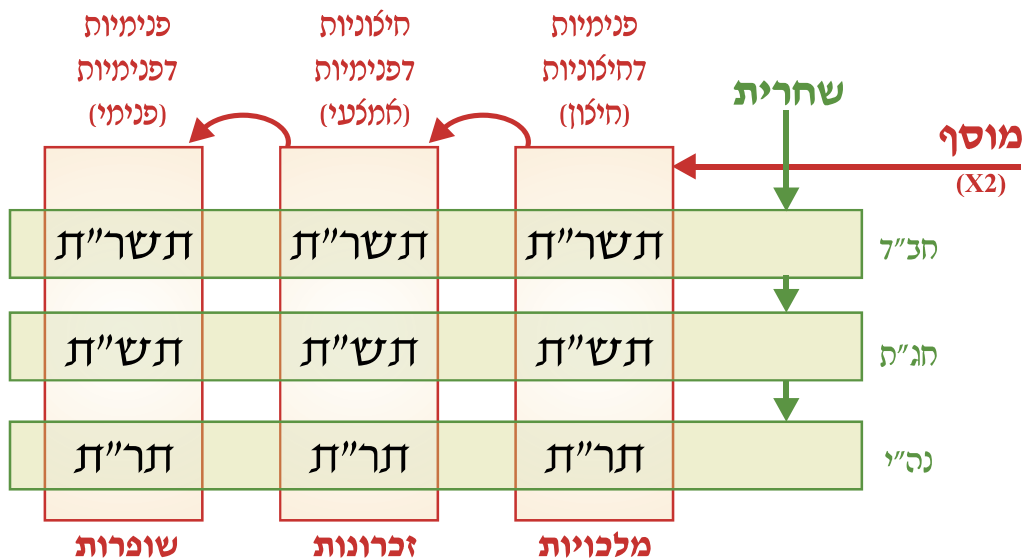
חכמה						בינה					
כלים פנימיים		כלים אמצעיים		כלים חיצוניים		כלים פנימיים		כלים אמצעיים		כלים חיצוניים	
ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן	ח"י	נר"ן
מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	מוסף	שזרית	שזרית	מנוחה	מנוחה		ערבית
זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש	זוהרה	לזוש		ערבית

בחינות התפילה הנתקנות בשני ימי ראש השנה

(ראה פירוט מעבר לדף)

חיצוניות		פנימיות			
פנים	אח'	פנים		אח'	
		פנים	אח'	פנים	אח'

סידור בחינת התקיעות בשני ימי ראש השנה

תרשים עזר להבנת חלק מכוונות עשרת ימי תשובה

פוח דעת	פוח בינה	פוח חכמה
פ"א	פ"א	פ"א
דעת	בינה	חכמה
פ"ב	פ"ב	פ"ב
ת"ת	גבו'	חסד
פ"א	פ"א	פ"א
פ"ב	פ"ב	פ"ב
פ"ג	פ"ג	פ"ג
פ"א	פ"א	פ"א
פ"ב	פ"ב	פ"ב
פ"ג	פ"ג	פ"ג

ערבית (רק לחש):	גבורה דו"ק	דכלים חיצ'	דנוק'	דבינה דזו"ן
שחרית (לחש):	גבורה דו"ק	דכלים פני'	דז"א	דבינה דזו"ן
(חזרה):	גבורה דדעת	דכלים פני'	דז"א	דבינה דזו"ן
מוסף (לחש):	גבורה דו"ק	דג' כלים	דזו"ן	דחכמה דזו"ן (אימא עי')
(חזרה):	בינה	דג' כלים	דזו"ן	דחכמה דזו"ן (אימא עי')
מנחה (לחש):	גבורה דו"ק	דכלים אמצ'	דנוק'	דבינה דזו"ן
(חזרה):	בינה	דכלים אמצ'	דנוק'	דבינה דזו"ן

הערות:

ביום א': הכל בפנימיות (אח' דאח' דפנימיות ואח' דפנים דפנימיות) בלבד.
 ביום ב': הכל בפנימיות (פנים דאח' ופנים דפנים דפנימיות), ובחיצוניות (אח' ופנים דחיצוניות) ביחד,
 מלבד הלחש של מנחה וערבית: החיצוניות כמו הפנימיות של יום א' (דהיינו, גבורה דו"ק).
 ובפנימיות בונים את גבורה דדעת (בנוסף לגבורה דו"ק בחיצוניות, כנ"ל).

בשופר: דמיושב - פנים של לחש וחזרה של שחרית.
 דמעומד - פנים של לחש וחזרה של מוסף.

- * העבודה בא"ק ואבי"ע דגבורה.
- * כל הכוונות רק בחלק השמאלי של כל פרצוף.
- * תקיעות דמיושב שייכות לשחרית (לו"ח).
- * תקיעות דמוסף (לו"ח): מלכויות-פנימיות דחיצוניות (חיצון).
- זכרונות- חיצוניות דפנימיות (אמצעי).
- שופרות- פנימיות דפנימיות (פנימי).
- * מנחה וערבית - היכלי ישו"ת.
- * שחרית - היכלי ישו"ת, (וכן בירורים עבור היכלי או"א, למוסף).
- * מוסף - היכלי או"א.

בר"ה אנחנו עושים 12 נסירות ברחל:

- יום א' (2 נסירות):
- 2 כתרים: אח' דאח' דפני' (זכרנו), אח' דפנים דפני' (שופר).
- יום ב' (10 נסירות):
- 2 כתרים: אח' דחיצוניות, ופנים דאח' דפני' (באהבה).
- 3 חכמות: אח' ופנים דאח' דפני', ואח' דחיצוניות (זכרנו).
- 2 כתרים: פנים דפנים דפני', ופנים דחיצוניות (שופר).
- 3 חכמות: אח' ופנים דפנים דפני', ופנים דחיצוניות (שופר).